

DISCOVERING
EUROPEAN
NEIGHBOURS IN
THE 3RD
AGE

Упознајмо европске суседе у трећем добу!

Верица Цветковић

Верица Цветковић је Српкиња, рођена 1950. године. Више од деценије је у пензији, али и даље врло активна, пре свега у својој професији као књиговођа, помажући сину у вођењу његове приватне агенције. Верица је била веома расположена за разговор. Иако у је у првом наврату постојала намера да интервју буде завршен за један дан, током разговора смо закључили да би требало да се видимо и поново.

Верица Цветковић је рођена у селу Врлане, надамак Свилајнца у скромној породици која се, као и већина мештана, бавила искључиво пољопривредом. Изузетно је волела школу и имала силну жељу за упијањем нових знања. Оно што се провлачи током читавог њеног живота, од раног детињства па до дана данашњег, је велика љубав ка читању књига. Била је одличан ђак, а њену жељу за даљим школовањем највише је подржавао деда са очеве стране. Нису је поколебали ни релативно отежани услови током школовања, јер је само четири разреда основне школе било у родном месту, а остале разреде је похађала у суседним селима Грабовоц и Седларе, путујући и пешачећи. Како би прекинула пут читала је књиге уз пут. Тако је напамет научила делове књижевних остварења као што су *Смрт Смаил-аге Ченгића*, *Горски вијенац*. Основну школу је завршила са изузетним успехом и издвојила се као најбољи математичар.

Гимназију је уписала 1965. године у Свилајнцу. У том периоду родитељи јој одлазе на привремени рад у Француску. Отац је отишао 1964. а мајка 1965. године. Тамо су остали до пензије. Верица је остала да живи са дедом и бабом. Гимназију је завршила са одличним успехом

Због велике љубави према математици планирала је да упише Природно-математички факултет у Београду, али је на наговор другарице 1969. године ипак уписала Вишу економску школу у Београду, смер спољна трговина.

Током апсолвентских упознаје свог садашњег супруга, са којим је након дипломирања 1972. године, почела да живи заједно у Београду. Венчали су се 1973. године. Велика жеља за учењем подстакли су је да упише Економски факултет, али факултет ипак није завршила до краја.

Априла 1975. године сам се запослила као књиговођа у предузећу *Центротехтил* и убрзо постала једна од најмлађих шефова. Добила је два сина: Александра (1974) и Владимира (1981). *Центротехтил* је била успешна фирма, а и муж је остваривао добра примања те је породица живела веома пристојно. Путовали су, редовно ишли на одморе, посећивали су разноврсна културна дешавања. Верица ће за три године прославити пола века брака и на то је јако поносна. Поносна је и на своју децу и троје унучади, мада би била још срећнија да их има више.

Данас живи испуњено, има пуно пријатеља, виђа се са рођацима, задовољна је са децом, помаже при чувању унука, са којима понекад има задовољство да проведе одмор. Мотивише је да живи један нормалан живот, да има могућности да себи приушти основне ствари. Свакако мотивишу је деца, унуци и љубав према мужу. Срећна је јер је срела човека који је разуме.

У подели кућних послова она се бави кувањем, док сређивање стана, по њеним речима, представља велико задовољство супруга.

Читање јој и данас представља велики хоби, сада годишње прочита 15-20 књига. Телевизију не воли много да гледа, углавном ужива у добрим филмовима и серијама. Новине не чита, информације које су јој потребне проналази на интернету. Користи паметни телефон, комуницира преко Вибера и има профил на Фацебоок-у који користи понекад.

Током живота су се испољили кардиолошки проблеми. Уграђена су јој два срчана стента, редовно иде на здравствене контроле и користи редовну преписану терапију

Мишљења је да се старији највише требају посветити унуцима, који ће им дати снагу, али истовремено морају мислити и на себе и максимално уживати и путовати. Када говори о преношењу знања, сматра да у данашње време то није изводљиво, јер своја знања данас у великој мери употпуњујемо преко интернета. С друге стране наводи да млађи не верују старијима и у највећем броју случајева су у праву.

Наглашава да су се старије особе током њеног детињства увек поштовале, слушале, њихово мишљење је било кључно у доношењу одлука. То је било сасвим нормално и није било без разлога, јер су старији људи имали животну искуство. Тада се једноставно уважавала породица, а сада тога више нема, људи су постали нетрпељиви, мишљења је Верица Цветковић.

У младости је размишљала да ће боље проћи у животу ако учи, поштено ради и да има срећу да нађе човека кога ће волети, који ће је волети. Размишљала је о деци, послу, путовањима, намери да створи нормалан живот и успела је у томе.

Млађим генерацијама поручује да живе свој живот, али да поштују старије генерације. Једном речју бити свој, доносити самостално одлуке, уз евентуални савет старијих. Не треба слепо слушати, јер се тиме губи лични интегритет, али не треба ни правити проблеме и кршити правила, закључује Верица Цветковић.